

Det sista biblioteket av Nikki Allert

Vi är nära nu, flåsade Ollie medan vi gick uppför backen.

- Ja, svarade Clara medan hennes långa hår seglade i den lätta vinden. Bara vi inte har gjort det här förgäves.

Jag sa inget eftersom att jag inte riktigt höll med. Det här hade varit det roligaste jag varit med om ända sedan den där dagen, två år tillbaka. Dagen då jag minns att jag satt framför tvn och läste när de visade kröningen av den nya världsledaren. Det var en häftig syn att ha i bakgrunden.

Jag var nära slutet av boken Never Trust the Duchess, som mamma hade köpt till mig på min trettonde födelsedag för två veckor sedan. När jag tittade upp från boken och tittade på tvn hörde jag den nykrönta världsledaren säga sitt första löfte.

- Mitt första löfte till folket i världen är, började världsledaren Zoheir med mäktig ton. Inga böcker ska få läsas mer. Från och med nu ska alla bibliotek och böcker förstöras. Jag blev förskräckt. *Skulle vi inte få läsa längre?* Det var ju det bästa jag visste, det enda som gjorde mig glad förutom mina två bästa kompisar, Ollie Waliana och Clara Sharpe. Jag hade precis tänkt ringa dem för att fråga om de hade sett kröningen när min telefon ringde. Det var Clara och Ollie som samtidigt började tjata om att han inte kunde göra så. Jag försökte lugna ner dem men det slutade med att jag tjatade precis lika mycket som de.

- Jag ser ingenting, stönade Clara. Det finns inget här förutom en liten stuga.

- Va? frågade jag. Var?

- Där borta, sa Ollie, som också hade sett stugan, och pekade åt ett håll.

- Det är ju dit vi ska! utbrast jag.

- Va? sa Ollie. Det där kan ju knappast vara ett bibliotek.

- Det kanske inte ser ut som det, men hur tror du att det har klarat sig från förstörelse de senaste två åren?

Vi gick dit och knackade på. En kvinna öppnade.

- Vad vill ni? frågade hon skarpt.

- Finns det böcker här?

Smart fråga Clara, tänkte jag sarkastiskt och sparkade till henne på foten. Hon tittade på mig med en frågande blick i sina kastanjevärgade ögon, men jag sa inget till henne. Kvinnan

tittade på oss misstänksamt till att börja med. Men sedan flyttade hon på sig och lät oss komma in.

- Välkommen till Bibliotheca Ultima, sa hon med en snäll röst, till skillnad från några sekunder sedan, medan hon ledde oss ner en våning. Jag heter Libri och är bibliotekarie. Här finns det vilka böcker som helst. Kolla gärna runt här och läs vad ni vill.

- På riktigt? sa vi tillsammans.

- Vad finns det för böcker här?

- Allt som du kan önska dig, svarade Libri med en snäll blick. Romans, historiskt, skräck, vad som helst.

Vi blev helt tagna av glädje och började gå omkring och titta vad det fanns för böcker. Libri hade rätt, här fanns allt man kunde önska sig. Jag hittade en uppföljare till Never Trust the Duchess, som hette I am Your Queen. Jag tog den och letade upp Ollie och Clara. De satt och läste i en liten soffgrupp. Clara läste en historisk kärleksbok och Ollie hade, som alltid, en skräckbok. Jag satte mig ner i en soffa mitt emot den som Clara och Ollie satt på och började läsa.

Jag hade precis läst klart boken när vi hörde det bullra ovanför oss. Libri sprang då upp till stugan för att titta ut. När hon kom ner igen tecknade hon åt oss att vara tysta och gå ner till källaren. När Libri hade sett till att alla hade gått ner följde hon efter.

- De är här nu, sa Libri med en smått stressad röst. De vet inte vad som finns här, så om ni bara håller er här nere ska de aldrig göra det heller. Tills jag säger annat är ni fria att gå runt på endast den här våningen och den under.

Libri behövde inte säga det men alla visste redan vilka det var och varför de kom, för att hitta biblioteket.

Alla var på samma våning och läste när vi gick ner en trappa, till en bunkerliknande del under källaren. Vi hade inte hunnit gå ner dit och titta eftersom att vi nyss hade anlänt till biblioteket.

- Wow, viskade jag.

Det var som ett fantasibibliotek. Det var mörkt med en behaglig temperatur. Överallt fanns mjuka fåtöljer och soffor i varma färger, bokhyllorna i trä var i en slät mörk färg som såg bra ut ihop med det ljusa trägolvet. Efter ett tag insåg jag att jag hade stått

still och stirrat, då gick jag fram till en bokhylla och valde en bok. Den kändes gammal och ömtålig men samtidigt

som om den skulle hålla i flera sekel framåt. När jag öppnade den kände jag hur den svaga doften av gamla böcker kom mot mig. Sidorna var lite missfärgade men man såg fortfarande tydligt vad det stod. Efter att jag hade läst några sidor ställde jag tillbaka boken.

Jag såg Ollie på den motsatta sidan av rummet och gick fram till henne. Jag tittade över Ollies axel för att se vad hon läste, det verkade som en skräckberättelse av något slag. Då såg jag en

ljus bokhylla som var betydligt mindre än alla andra. Jag gick dit och satte mig framför bokhyllan. Böckerna var väldigt fina och utsmyckade, jag tog en av dem. Det var någon sorts bok med trollformler.

- Clara, Ollie, kom! ropade jag lite halvt skrattande. Det finns en bok om trollformler. Nu skrattade jag på riktigt, vem tror ens på trollformler? När de kom såg de ut precis som mig. På Clara syntes det att hon skrattade sitt tysta skratt så att hennes ljusbruna hår studsade på hennes smala axlar. På Ollie såg jag bara att hon försökte att inte skratta eftersom att hon vet att hon skrattar alldeles för högt ibland, vi var ju ändå i ett bibliotek.

När vi hade lugnat ner oss satte vi oss i en liten ring med boken i mitten. I den stod det allt vad man tydligen behövde veta om trollkonst för att kunna utföra det och skydda sig från samma sak. Någon måste verkligen ha trott att det fungerade för att skriva en 3500 sidors bok på ämnet. Vi tittade på innehållsförteckningen, det var några intressanta formler som fanns i boken. Man kunde tydligen förvandla andra till djur som katter, hundar och grisar. Man kunde göra sig själv mycket mindre eller mycket större.

- Tänk om vi kan använda något av det här för att få tillbaka läsningen, skojade Clara.

- Vänta, sa jag sakta efter en stund. Det kan faktiskt fungera.

- Jessie, började Ollie. Är du tokig? Tror du verkligen att det här kommer att fungera?

- Ja, det är jag, men tänk på det, fortsatte jag. Vi kan åtminstone prova. Det är ju inte direkt så att vi har något att förlora.

Clara och Ollie höll med och vi började brainstorma idéer. Allt från att sätta hela världen under en förbannelse, tills Zoheir lovar att låta böcker vara tillåtna igen. Till att övertala honom lugnt och försiktigt utan någon farlig formel. Idéerna kom från Ollie respektive Clara. Jag sa att Ollies idé var lite för våldsam och att Claras inte

skulle fungera eftersom att den var för oseriös och vi behövde en riktig formel, inte bara en snäll ton på rösten.

Vi tittade en stund till innan jag såg en trollformel. Den hette Persuasio, vilket betyder övertygelse på latin. Den verkade enkel. Man behövde bara säga några få ord och sen det man

vill övertyga någon om. Däremot stod det att det behövde uttalas helt rätt, och där var vi körda. Jag och Ollie kan översätta från och till latin skriftligt, men det finns inte någonting nära uttal inom oss.

- De har försvunnit nu, hörde vi Libri säga från trappan. Var är ni?

- Vi är här, vid den ljusa bokhyllan, svarade Ollie.

Libri gick mot oss och frågade vad vi läste. Clara visade henne boken och frågade om formlerna faktiskt fungerade. Libri verkade väldigt säker på sin sak när hon berättade att alla trollformler hon någonsin hade provat hade fungerat. Det var så hon byggde det här biblioteket och fick hit alla böcker. Jag blev nyfiken och frågade om hon kunde uttala saker på latin, vilket hon kunde. Då sa Ollie att vi behövde hjälp med att uttala orden som stod i boken. *Nunc tibi persuasum est*, behövde vi säga för att övertyga Zoheir.

- Säger man nunk eller nuns? frågade Clara.

- Man uttalar det Nunk, tibi, persuasum, est, sa Libri.

När vi hade lärt oss att uttala det sa Ollie till Libri att vi behövde lämna biblioteket och gå långt bort. Hon frågade var vi skulle och erbjöd skjuts. Jag frågade hur, Libri bara tog boken och visade en sida. *Att teleportera någon/något annat än sig själv*, stod det på sidan. Clara sa då att vi behövde åka till Zoheir.

- Ni kommer teleporteras hem igen efter tio minuter, berättade Libri.

Hon sa några ord, men jag kunde bara uppfatta Clara, Jessie och Ollie, och helt plötsligt kändes det som att man var i en karusell, färgerna bara dansade runt omkring mig och jag blev lite smått åksjuk. Helt plötsligt slutade det snurra och vi stod framför en medelålders man, ansiktet gick lätt att känna igen, vi hade kommit till Zoheirs tronrum. Ingen annan var där och han såg förvånad ut, vilket var förståeligt. Vi hade troligtvis dykt upp från ingenstans.

Ollie tog upp boken och öppnade en sida. Zoheir såg förskräckt ut.

- Vakter! ropade han och vi hörde att det började mullra i korridoren.

Min puls höjdes men jag försökte att trycka bort stressen och fokusera på att säga trollformeln. Jag tittade på Ollie och Clara, vi nickade tre gånger, som en nedräkning. När vi nickade för tredje gången började vi läsa samtidigt.

- *Nunc tibi persuasum est*, sa vi i synk. Att böcker ska få finnas och att de är bra.

Det var tyst ett långt tag men nu bankade det på dörrarna in till tronrummet och Zoheir skrek åt dem att komma in. Jag blev rädd. *Varför fungerade det inte?* När vakterna kom in tittade de

på oss och boken, de gick mot oss för att arrestera oss men blev avbrutna av en röst. Rösten sa att de inte skulle arrestera oss utan skulle istället ta tillbaka alla böcker och bygga upp biblioteken igen. Rösten var Zoheirs och jag blev genast lättad och såg på Clara och Ollie att de kände samma sak. Vi gick ifrån tronrummet och plötsligt blev vi teleporterade hem igen.

Några månader senare, på julafton, satt vi och läste framför kaminen. Då ställde Clara sig upp och tog min bok ur händerna på mig och sprang iväg.

- Sharpe! ropade jag och sprang efter, med Ollies bok i min hand och började skratta.

- Hoffman! ropade Ollie och sprang efter oss båda.